

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ

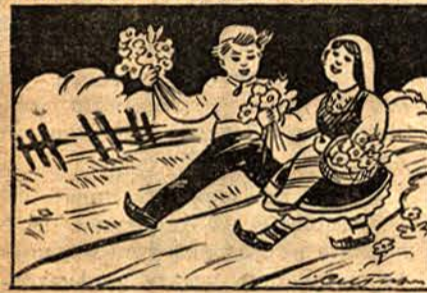
ГОДИНА ЧЕТВЪРТА
БРОЙ 10
МАЙ—ЮНИЙ 1940

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ДО ВИЖДАНЕ!

Учебната година свършва. Още малко и всѣки ще понесе свидетелството въ ржката си.

Идватъ вече хубавитѣ лѣтнини дни, когато съ пѣсни и игри ще тичаме по полето да беремъ цвѣтя, да ловимъ перуди, да помагаме на родителитѣ си въ тѣхната работа, да се кънемъ въ ржката и въ морето.

Колко е хубаво презъ лѣтото!

Слънцето весело се издига надъ безкрайното небе, прониква задъ стъклата, огрѣва всѣко жгълче на стаята и ни

събужда. Ставаме бодри, радостни и съ усмивка на уста. Бързо се извиваме. Припиваме по двора.

А въ полето весели жетварки пѣятъ и жънатъ. Събиратъ златното жито, което храни всички ни. Въ гората овчари свирятъ на кавали, птицитѣ чуруликатъ въ хоръ. Цѣлата земя се е събудила.

Тръгваме и ние въ полето. Нашитѣ пѣсни огласяятъ простора.

А презъ есенята, когато полската работа се привършва, когато градинитѣ натежатъ отъ зрѣли плодове, когато изъ лозята екнатъ дружитѣ викове на гроздоберачитѣ и корабчиитѣ, ние пакъ ще се видимъ събрани въ училищната сграда — загорѣли отъ слънцето и жадни за нови знания, за новъ животъ!

А сега, до виждане! До виждане, до новата учебна година!

Съ този брой вестникъ „СЛАВЕЙЧЕ“ завършва четвъртата си годишнина. Очаквайте въ началото на идната учебна година първия брой отъ петата годишнина!

СВ. СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

Днесъ е празникъ! Денъ тържественъ!
Денъ на Кирилъ и Методий — пратеници съ гласъ божественъ за славянскитѣ народи.

Тѣ орѣдие могъщо изковаха отъ езика нашъ, що като пламъкъ сжщи изъ духа народенъ блика.

Словото имъ свето, чисто, като лжчъ презъ вѣковетѣ съ бисернитѣ тѣзъ мѣниста: азбуката тѣхна — свѣти!

Днесъ е празникъ! Денъ тържественъ!
Денъ на Кирилъ и Методий — пратеници — даръ божественъ за славянскитѣ народи.
Асенъ Калояновъ

НАРОДНИ ПОГОВОРКИ

Прѣсти рѣдки — забъркани смѣтки.

Не хвърляй коричката — нека да е въ торбачката!

Всѣка трошица — зърно пшеница; трудно се сѣе, сѣе вършѣе.

ЛѢТО

Какъ синьо е навредъ небето! Въ клонаци сладко птичка пѣй, бѣлболи изворче въ полето, — трева край него зеленѣй.

Козарчета съ върбови свирки подкарватъ бѣлитѣ кози, додето слънцето залѣзе — вечерницата заблести.

Козичкитѣ подрѣкватъ нѣжно съсъ меденитѣ си звѣнци: — залутани въ тревитѣ пѣятъ безгрижни, весели шурци.

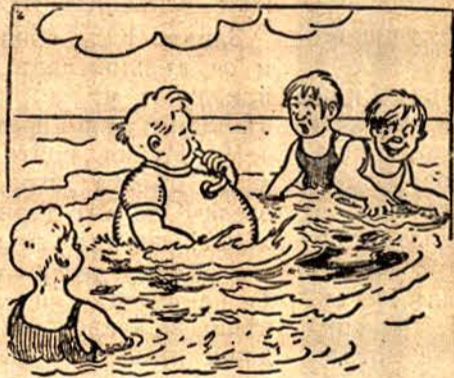
Радка Станимирова

ПЛУВЕЦЪ ЗАРКО

Малъкъ трикъ филмъ на „Славейче“
По рисунки отъ Брана, стихове отъ Георги Райчевъ

Продавачтъ каза, не на глума: — Зарко, дръжъ тѣзъ гащички отъ гума! Първъ плувецъ ще станешъ — честна дума!

Взе ги Зарко, тича на морето, на обу ги той, наду и ето — цѣлъ балонъ му се изду шкембето!

Но беда голѣма сполетѣ го: вѣгъръ лютъ, като балонъ поде го и отлитна къмъ небето съ него.

Срещна го лодкаръ и бързо рече: — Отпуши тржбата, бе човѣче! И нашъ Зарко въ лодката се свлѣче!

МАЛКИЯТЪ ЛЪЖЕЦЪ

— Личко, тука ли си? — попита дѣдо Тихо.

— Тука съмъ, дѣдо!

— На ти петъ лева да ми купишъ захаръ на бучки, да си сваря горещъ чай! — И нали бѣше слѣпъ дѣдо Тихо, подаде паритѣ и зачака.

Личко, рошавъ като рунтазо мече, скочи, приближи се до слѣпия старецъ, но ушитѣ му бѣха пълни съ калъ, не чу добре какво му заръча, та пакъ попита:

— Какво да купя, дѣдо?

— Захаръ на бучки, да си сваря единъ горещъ чай, че нѣщо ми дере гърлото!

Личко взе паритѣ съ два прѣста, отъ които стърчѣха дългитѣ му почернѣли нокти, като на орле. Голѣмата ножица окачена на стената, пожълтѣла отъ ржда, въздѣхна.

— Отъ какъ ослѣпѣ тоя дѣдо Тихо, нѣма кой да ме отсачи отъ стената, та да му изрѣжа ноктитѣ на тоя немир-

никъ, че е станалъ като ястребъ!

Пакетчето съ памука, замрежено отъ прахъ, сякашъ се събуди и пакъ надникна въ ушитѣ на Личко, шръкнали нагоре, като шипове.

— Тука ще си умра, — въздѣхна и той, — нѣма поне една грижовна ржка да ме навие на една кибритена клечка, че да му прочисти ушитѣ на тоя пакостникъ, ами сж станали като запушени комини и не чуватъ, какво му се говори!

Личко се затече къмъ вратата, па се спрѣ и извърна глава:

— Дѣдо, бонбони да си купиш ли?

— Хубаво де, купи си за едно левче, ама бързай и не се заплѣсвай, да не изгубишъ паритѣ!

Личко излетѣ изъ вратата. Прескочи котката. Стѣпи върху опашката на задрѣмалото куче и то изквича. Видѣ пра-

сето залостено подъ една пречупена ограда, като се мъчеше да се отскубне и грухтѣше, като локомотивъ. Личко се спрѣ и малкитѣ му очички засвѣткаха отъ радостъ. Повърна се, грабна едно пиронче, забравено на една пукната керемидка до стѣлбата. Приближи се до оградата, боцна прасето съ пирончето и то заскача. Завъртѣ муцуна. Захапа гащитѣ на Личко, той се дръпна, тупна на мократа земя и загуби паритѣ. Надигна се, погледна си изцапаната ржка и ахна.

— Ами сега! — изблѣщи очи той. Поразгледа наоколо. Отмѣсти две тухли, паритѣ ги нѣма. Постоя малко като помръзналъ и изведнѣжъ въ главата му свѣтна спасителна мисълъ.

— Ще купя на вересия! — рече си той и припна по улицата, та право въ магазина. И още отъ вратата извика на бакалина: — Дѣдо каза да ми дадешъ за четири лева захаръ на бучки и за едно левче бонбони!

— А пари! — попита продавачтъ.

— Не даде пари сега, ще ти ги плати другъ пѣтъ!

Бакалинтъ го погледна, защото познаваше честната душа на дѣда Тихо, позамисли се и поклати глава:

— Да не лъжешъ, момченце, че на лъжата краката сж кжси!

— Не лъжа! — отвърна Личко.

Даде му той въ една книжка захаръ и въ една фунийка бонбони, и записа. Личко се върна назадъ и пакъ полетѣ по улицата къмъ кжщи.

Мина дълго време отъ тогава. Всичко се забрави. Единъ денъ презъ пролѣтъта, когато капчунитѣ пѣха като звѣнчета, дѣдо Тихо рече:

— Личко, я ме изведи малко, че нали съмъ слѣпъ не видя! Искамъ малко да се поразтѣпча!

Хвана го Личко за ржката и го поведе. Преминаха двора. Тръгнаха по улицата, която се заливаше отъ жълта свѣтлина. Като минаваха край

магазина, продавачтъ се показа на вратата.

— Дѣдо Тихо, — извика той, — какъ си, какво правишъ? Не си минавалъ отдавна. Кога ще платишъ захаръта и бонбонитѣ на Личко?

— Какво! — трепна старецътъ и се спрѣ.

— Личко взе презъ зимата за четири лева захаръ и за единъ левъ бонбони! Не сж платени!

Нѣкой сякашъ полѣ момчето съ врѣла вода. Наведе глава, да не гледа бакалина, погледна крадешкомъ стареца и му разказа всичко.

— Хубаво, — сонпа се дѣдо Тихо, ама защо не ми каза! Държи ли се борчъ! Извади петъ лева, плати и двамата съ Личко пакъ тръгнаха.

Чакъ сега Личко си спомни думитѣ на бакалина, че на лъжата краката сж кжси.

— Лошо нѣщо е да се лъже! — рече той и въздѣхна, а отъ челото му закапаху горещи капки потъ.

Григоръ Угаровъ